

Od kwot podatku, nie wpłaconych w terminach przepisanych, pobiera się kary za zwłokę w wysokości 10% miesięcznie, przyczem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały”.

Art. 6. Kwoty grzywien pieniężnych, oznaczone w artykułach 42 i 43 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., podwyższa się pięćdziesięciokrotnie i upoważnia się Ministra Skarbu, poczynając od roku podatkowego 1924 do corocznego podwyższania, względnie obniżania tych kwot za pomocą ich mnożenia lub dzielenia przez wykładnik w stosunku przeciętnej cen hurtowych w roku 1922 do przeciętnej tych cen w roku, poprzedzającym rok podatkowy.

Wykładnik podwyżki, względnie zniżki, w postaci liczby całej lub conajwyżej z jednym znakiem dziesiętnym ustala Minister Skarbu w pierwszej połowie stycznia roku podatkowego na podstawie danych, dostarczonych przez Główny Urząd Statystyczny.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem artykułów 2 i 4, które uzyskują moc obowiązującą równocześnie z wejściem w życie ustawy w przedmiocie zakupu ropy bruttowej dla państwowej fabryki olejów mineralnych w Drohobyczu.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

377.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 1 maja 1923 r.

w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r. o podatku od skrzynek depozytowych (safes) (Dz. U. R. P. № 50 poz. 305).

Art. 1. Art. 4 ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r. o podatku od skrzynek depozytowych (safes) (Dz. U. R. P. № 50 poz. 305) otrzymuje brzmienie następujące:

„Stawka podatkowa od jednej skrzynki depozytowej rocznie wynosi:

- a) do 10.000 cm.³ objętości. . . . 6.000 mk.
- b) ponad 10.000 do 20.000 cm.³ objętości 25.000 „
- c) ponad 20.000 cm.³ objętości . . . 50.000 „

Art. 2. Część ostatnia art. 5 powołanej wyżej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek, w terminie nie uiszczony, uważa się za zaległość. Od zaległych sum podatku od skrzynek depozytowych pobiera się kary za zwłokę w wysokości 10% miesięcznie. Zaległy podatek ściągają się przymusowo wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi”.

Art. 3. Część druga art. 8 powołanej wyżej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Dodatkowy podatek, nie uiszczony w tym terminie, uważa się za zaległość. Od zaległych sum podatku od skrzynek depozytowych pobiera się kary za zwłokę w wysokości 10% miesięcznie. Zaległy podatek ściągają się przymusowo wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi”.

Art. 4. Kwotę grzywiny, oznaczoną w art. 11 ustawy, podwyższa się do 1.000.000 mk.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu do corocznego podwyższania, względnie obniżania, poczynając od roku podatkowego 1924, wszelkich kwot pieniężnych, oznaczonych w niniejszej ustawie, za pomocą ich mnożenia lub dzielenia przez wykładnik stosunku przeciętnej cen hurtowych w roku 1922 do przeciętnej tych cen w roku, poprzedzającym rok podatkowy.

Wykładnik podwyżki, względnie zniżki, w myśl części pierwszej niniejszego artykułu, w postaci liczby całej lub conajwyżej z jednym znakiem dziesiętnym, ustala Minister Skarbu w pierwszej połowie stycznia roku podatkowego na podstawie danych, dostarczonych przez Główny Urząd Statystyczny.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Ustawa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1923 r.

Kwoty podatku, przypadającego za rok 1923 w myśl art. 1 niniejszej ustawy, winny być wypłacone w terminie do dnia 14, licząc od dnia następnego po ogłoszeniu niniejszej ustawy, przyczem na poczet przypadających kwot należy zaliczyć sumy podatku, już wpłacone w myśl części pierwszej art. 5 ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r.

Do sum podatku, nie uiszczonych w wyżej oznaczonym terminie, będą stosowane przepisy art. 2 niniejszej ustawy.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

378.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 maja 1923 r.

w sprawie podwyższenia grzywien za przekroczenia przepisów porządkowych na drogach publicznych.

Na mocy art. 23 ustawy z dnia 7 października 1921 roku o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89 poz. 656) zarządza się co następuje:

§ 1. Określony w art. 21 i 22 ustawy z dnia 7 października 1921 roku o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89 poz. 656)

najwyższy wymiar grzywien podwyższa się w art. 21 ze stu tysięcy na milion marek, a w art. 22 z dziesięciu tysięcy na sto tysięcy marek.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Robót Publicznych: *Łopuszański*

379.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 13 kwietnia 1923 roku

wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Skarbu w przedmiocie dostarczania drzewa opałowego instytucjom i osobom uprawnionym.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. P. P. P. № 20 poz. 229) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu co następuje:

§ 1. W myśl punktu b art. 1 ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 20, poz. 229) wydawane będzie drzewo opałowe dla szkół, urzędów, zakładów użyteczności publicznej, a także dla niezamożnej ludności w razie istotnej każdorazowo stwierdzonej potrzeby, o ile ona bez pomocy Państwa zaspokojoną być nie może.

§ 2. Na cele wyszczególnione w § 1 niniejszego rozporządzenia drzewo wydawane będzie za opłatą, po cenach ustanowionych w sposób określony §§ 7, 8, 9 i 10 niniejszego rozporządzenia, z lasów państwowych oraz z zajętego na te cele drzewa opałowego w lasach prywatnych.

§ 3. O przydziale drzewa dla instytucji i osób w § 1 wyszczególnionych decydują władze administracyjne I instancji. Władze te również po uprzednim porozumieniu z właściwym inspektorem względnie komisarzem ochrony lasów, dokonywują zajęcia drzewa opałowego w lasach prywatnych w miarę koniecznej potrzeby w ilości jednak nie większej niż rocznie 1 metr przestrzenny z 1 hektara zadrzewionej powierzchni w lasach obciążonych serwitutami, i 1¹/₂ m. p. z 1 ha w lasach wolnych od serwitutów.

§ 4. Ilość przydzielonego drzewa opałowego winna być uzależnioną od stwierdzonej ilości pieców w instytucji, lub w mieszkaniach osób, które drzewo otrzymać mają. Dla pieców do ogrzewania w szkołach i zakładach użyteczności publicznej wolno rocznie zająć na jeden piec najwyżej 6 m. p.

szczapowych lub kraglakowych, względnie 8 m. p. karpinowych, względnie 12 m. p. gałęziowych drewna opałowego twardego albo 7 m. p. szczapowych lub kraglakowych, względnie 10 m. p. karpinowych, względnie 14 m. p. gałęziowych drewna opałowego miękkiego; dla pieców do ogrzewania w innych budynkach mieszkalnych wolno zająć rocznie na jeden piec najwyżej ²/₃ części wymienionych wyżej ilości; dla pieców kuchennych czynnych cały rok wolno zająć rocznie na jeden piec najwyżej podwójną ilość drewna, jaka jest oznaczoną dla pieców do ogrzewania w innych budynkach mieszkalnych.

§ 5. Od orzeczenia władzy administracyjnej I instancji w przedmiocie zajęcia drzewa opałowego można wnieść odwołanie do władzy administracyjnej II instancji w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. II instancja orzeka do dni 14 czy rekurs wstrzymuje czy też nie wstrzymuje wykonanie zajęcia. Po bezskutecznym upływie 14 dni zajęcie może być wykonane.

§ 6. Uprawniony do poboru drzewa winien przed pobraniem drzewa z lasu zapłacić właścicielowi lasu należność według cen ustanowionych w sposób określony §§ 7, 8, 9 i 10 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Ceny drzewa opałowego na pniu za 1 m. p. określać będą na podstawie średnich cen targowych właściwi wojewodowie po zasięgnięciu opinii komisji do tego celu powołanych.

§ 8. Komisje przewidziane w § 7 winny się składać z wojewody jako przewodniczącego i 4 członków powołanych przez wojewodę, a mianowicie: z przedstawiciela Ministerstwa Robót Publicznych, z przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, przedstawiciela Ministerstwa Skarbu i przedstawiciela właścicieli lasów.

§ 9. Oznaczenie cen winno się odbywać każdego miesiąca dla wszystkich lasów całego obszaru województwa, z których drewno opałowe jest pobierane, przyczem wysokość cen winna być uzależniona od stosunków lokalnych, eksploatacyjnych i odległości od najbliższej stacji kolejowej. Zapłata za zajęte drewno opałowe ma nastąpić według cen obowiązujących w dniu wywozu drewna z lasu.

§ 10. Od orzeczeń wojewody, wydanych w myśl § 7 niniejszego rozporządzenia można odwołać się w terminie 14-dniowym do Ministra Robót Publicznych, które rozstrzyga ostatecznie w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Odwołanie się nie wstrzymuje wykonania zarządzeń wypływających z zajęcia drewna.

§ 11. Drewno opałowe winno być zabrane z miejsca wyznaczonego w terminie, określonym przez władzę administracyjną I instancji. W razie niezabrania drewna przez uprawnionego do poboru w terminie określonym przez tę władzę, dysponuje niem swobodnie właściciel lasu.

§ 12. Wydane drewno opałowe może być użyte tylko na cele wyznaczone i pod odpowiedzial-